

Baka István

Századvégi szonettek

1

*Eső zuhog – nyeli a sok csatorna
s szétköpködi a menny hideg vizét;
villámlik – sárkány óriási torka:
lángoktól kormos és dagadt az ég.*

*Ugratja kőlovát Szent György, a város,
a dögre templomtornyokat szegezve –
ha átdöfné, a rút sebből ragályos,
megromlott vér, genny, kénsav permetezne.*

*Váratlanul jött e vihar, letépte
Noé bárkáját is, pedig beléje
még csak a szű-pár költözött be – ó,*

*mi lesz velük, ha majdan partra szállnak?
Lel-e uszadékfát az Ararát vad
csúcsán a szű-civilizáció?*

2

*Terülj-terülj asztal volt a világ.
Kemenceként duzzadt a város: benne
kalácsfonat futott a végtelenbe;
a Főtér jószagú sütőlapát.*

*Zabáltunk hát, amíg tartott a készlet;
tej-méz folyók és porka hó: cukor;
a térkép volt az étlapunk, s komor
főpincér állt hátunk mögött: a végzet.*

*Csak ennyi volt? S a vérmocskolta abrosz...
E földi lakomát dicsérte Pangloss.
S miért ne? Hiszen itt legjobb a konyha.*

*S az Eszme? Egérfogóban szalonna.
De asztalt bont, feláll a jóllakott
század, s búcsúzva szellent egy nagyot.*

Markó Béla

Erdők, madarak, otthonok

*Az erdő borzongó, zöld állványzatán
harkályok, szajkók, mókusok nyüzsögnek,
Isten kaptáraiból csorog a sűrű méz,
nyakadon, hasadon, ágyékodon előmlik,
fübe kidobott testünk életre kel,
ruhánk elrothad az esőben, mint az
üres lepkebáb, töltőtollam gyikká változik,
aranylón tovasurran,
kezünk, lábunk egymásba gabalyodik,
gyökerek közé süllyed,
s mi csak szállunk a fák között,
csillogó fülbevalódhoz hangyák zarándokolnak,
mindenből az lesz, ami kell,
semmi sem fölösleges,
melltartód pici kosarában
vörösbeigy fészkel,
nézz vissza: hogy ragyognak részeid!
nézz vissza: hogy sugárzik tőlünk a rengeteg,
hogy olvad a hó a szurdokokban,
s eltűnik, mire eltűnünk mi is,
diadalmasan nő a számóca,
vajon tudja-e, hogy ő az én hazám,
idegenek ínyén széjjelomló, mégis örökös
menedék, szól a mátyásmadár, vajon tudja-e,
hogy ő az otthonom, tarkabarka, mint egy*